

Diófa-árny takar

Dudás Sándor: Diófa-árny takar

ÁRNYBAN IS FÉNYESKEDŐ

☒ A természet rendjéhez igazodó és igaz életet élt Bükkalja Arany János-i tisztaságú alkotója, Dudás Sándor (1941-2010) költő, festő és szellemi, társadalmi mindenes. Posztumusz kötetté összesorjáztatott hatvankilenc versében e vidék diófás nyugalma világa jelenül meg, szinte minden árnyalatában.

Diófa-árny takar – aranylik-sötétlik az életre s halálra egyaránt utaló kötet cím, hiszen benne delel az itteni nyarak, ősök verőfényes csöndje, és ott komorlik a koporsó tragikuma is.

Valóságos „kalendárium”-át adja a táj hazának ez a szerző festményeivel „feldúsított” karcsú könyv, külső és benső téren egyszerre: minden fellelhető benne, ami a magyar szemnek és léleknek sürgős.

A tavaszi lobogású szőke fürtök idejét a megöszült fürtöké váltotta fel Dudás Sándornál is, miközben a kinti világban „a harmat dőre váltott”.

S ezt az időívet fogja át verseskönyve.

Tavaszi szelek csitultán, virágzó almafák sátrán, augusztusi ringlók loccsanásán és őszi színek kavalkádjában szorongó diókon át, hóval s dérral terhelt ágakig hajlik alá ez a líra, rezdüléseiben lépten-nyomon láttatva a lélek jelzéseit, melyek immár búcsúüzenetökké állnak össze – a jelet hagyás igényével.

„Közeli minden emberélet: bukás, kudarc, a megíúsult álmok csődtömege... De a halál a legtöbbjét kikerekíti arra az értelemre, amely kezdettől fogva ott volt Isten tervében” –

vallja Cs. Szabó László.

Reménykedjünk, hogy ez az „őszikés” időben félbeszakadt költészet ott volt az isteni tervben, és teljessé kerekül. Értelme pedig akkor fénylik fel s világosul meg, ha olvassuk is.

Cseh Károly

Mezőkövesd, 2010. március 6.